

Ročník 1969

Sbírka zákonů

Československá socialistická republika

ČESKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

SLOVENSKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

Částka 7

Vydána dne 15. března 1969

Cena

OBSAH:

16. Vyhláška ministerstva zahraničních věcí o Úmluvě o tranzitním obchodu vnitrozemských států
17. Vyhláška ministerstva zemědělství a výživy České socialistické republiky, kterou se mění a doplňuje vyhláška č. 30/1966 Sb., o odprodeji některých zemědělských výrobků pracovníkům státních statků a ostatních státních organizací se zemědělskou výrobou
18. Vyhláška Českého úřadu bezpečnosti práce o zřízení inspektorátů bezpečnosti práce
-

16

VYHLÁŠKA

ministerstva zahraničních věcí

ze dne 27. prosince 1968

o Úmluvě o tranzitním obchodu vnitrozemských států

Dne 8. července 1965 byla v New Yorku sjednána Úmluva o tranzitním obchodu vnitrozemských států.

Jménem Československé socialistické republiky byla Úmluva podepsána v New Yorku dne 10. prosince 1965.

President republiky Úmluvu ratifikoval a ratifikační listina byla uložena u generálního tajemníka Organizace spojených národů, depozitáře Úmluvy, dne 8. srpna 1967.

Úmluva vstoupila v platnost na základě svého článku 20 odst. 1 dnem 9. června 1967. Pro Československou socialistickou republiku vstoupila v platnost podle článku 20 odst. 2 dnem 7. září 1967.

Český překlad Úmluvy se vyhláší současně.

Ověřená kopie Úmluvy je uložena v archivu ministerstva zahraničních věcí.

Ministr:

v z. Ing. Kohout v. r.

ÚMLUVA**o tranzitním obchodu vnitrozemských států****Preambule****Členské státy této Úmluvy**

připomínajíce, že článek 55 Charty Spojených národů žádá, aby Spojené národy vytvářely co nejpríznivější podmínky pro hospodářský pokrok a řešení mezinárodních hospodářských problémů,

konstatujícíce, že rezoluce Valného shromáždění č. 1028(XI) o vnitrozemských zemích a rozšíření mezinárodního obchodu, která uznávající „...potřebu vnitrozemských zemí mít přiměřené možnosti průjezdu má-li se podpořit mezinárodní obchod“ vybízí vlády členských států, „...aby plně uznaly potřeby vnitrozemských členských států v oblasti tranzitního obchodu a v důsledku toho jim poskytly v tomto ohledu přiměřené možnosti podle mezinárodního práva a praxe, majíce na mysli budoucí potřeby vyplývající z ekonomického rozvoje vnitrozemských zemí“,

připomínajícíce článek 2 Úmluvy o volném moři, v němž se praví, že vzhledem k tomu, že volné moře je otevřeno všem státům, nemůže si žádný stát činit platně nároky, že podrobí jakoukoliv jeho část své suverenitě, a článek 3 řečené Úmluvy, který zní:

„1. Aby mohly požívat svobody moře za stejných podmínek jako pobřežní státy, mají vnitrozemské státy mít volný přístup k moři. Za tím účelem poskytnou státy ležící mezi mořem a vnitrozemským státem ve společné dohodě s ním a v souladu s platnými mezinárodními úmluvami:

- a) vnitrozemskému státu svobodný průjezd svým územím na základě reciprocity;
- b) lodím plujícím pod vlajkou tohoto státu stejné zacházení jako vlastním lodím nebo lodím kteréhokoliv jiného státu, pokud jde o přístup do námořních přístavů a jejich používání.

2. Státy ležící mezi mořem a státem vnitrozemským budou řešit na základě společné dohody s ním, a berouce v úvahu práva pobřežního nebo tranzitního státu a zvláštní podmínky vnitrozemského státu, všechny otázky týkající se svobody tranzitu a rovného nakládání v přístavech v případě, že tyto státy by již nebyly smluvními stranami platných mezinárodních úmluv“,

potvrzujícíce dále uvedené zásady přijaté Konferencí Spojených národů o obchodu a rozvoji s tím, že tyto zásady spolu navzájem souvisejí, a že každá z nich má být vykládána v závislosti na ostatních:

První zásada

Uznání práva každého vnitrozemského státu na volný přístup k moři je nezbytnou zásadou pro

rozšíření mezinárodního obchodu a hospodářského rozvoje.

Druhá zásada

Plavidla plující pod vlajkou vnitrozemského státu mají v teritoriálních a vnitřních vodách stejná práva a má se jim dostat stejného zacházení jako plavidlům pobřežních států, kromě států teritoriálního.

Třetí zásada

Aby mohly požívat svobody moře za stejných podmínek jako pobřežní státy, vnitrozemské státy musí mít volný přístup k moři. K tomuto účelu poskytnou státy ležící mezi mořem a vnitrozemským státem po společné dohodě s ním a v souladu s platnými mezinárodními úmluvami lodím nesoucím vlajku tohoto státu stejné zacházení jako vlastním lodím nebo lodím kteréhokoliv jiného státu, pokud jde o přístup do námořních přístavů nebo jejich používání.

Čtvrtá zásada

Aby byl plně podporován hospodářský rozvoj vnitrozemských států, všechny ostatní státy jim povolí na základě reciprocity právo na svobodný a neomezený průjezd takovým způsobem, aby měly svobodný přístup k regionálnímu a mezinárodnímu obchodu za všech okolností a pro veškeré zboží.

Zboží v průjezdu nepodléhá povinnosti proclení.

Dopravní prostředky v průjezdu nemají podléhat zvláštním daním nebo poplatkům vyšším než ty, které jsou uvalovány na použití dopravních prostředků tranzitního státu.

Pátá zásada

Tranzitní stát zachovávající si plnou suverenitu nad svým územím má právo učinit všechna nezbytná opatření, aby zajistil, že uplatňování práva svobodného a neomezeného průjezdu se nikterak nedotkne jeho právoplatných zájmů kteréhokoliv druhu.

Šestá zásada

Aby byl urychlen vývoj směřující k všeobecnému vyřešení zvláštních a jednotlivých problémů obchodu a rozvoje vnitrozemských států v různých zeměpisných oblastech, všechny státy budou podporovat v tomto směru uzavření regionálních a jiných mezinárodních dohod.

Sedmá zásada

Výhody a zvláštní práva udělená vnitrozemským státům vzhledem k jejich zvláštní zeměpisné poloze, jsou vyjmuta z působnosti doložky nejvyšších výhod.

Osmá zásada

Zásady, jimiž se řídí právo vnitrozemských států na volný přístup k moři, nikterak neruší platné dohody týkající se těchto problémů, mezi dvěma nebo více smluvními stranami, ani nevytvářejí překážku, pokud jde o uzavření takových dohod v budoucnosti, za předpokladu, že nevytvoří režim, který by byl méně příznivý než výše zmíněná ustanovení nebo by byl s nimi v rozporu,

dohodly se takto:

**Článek 1
Definice**

Podle této Úmluvy

- a) pod pojmem „vnitrozemský stát“ se rozumí smluvní stát, který nemá mořské pobřeží;
- b) pod pojmem „tranzitní doprava“ se rozumí průvoz zboží, včetně nedoprovázených zavazadel, přes území smluvního státu mezi vnitrozemským státem a mořem, jestliže průvoz je částí celkové cesty, která začíná nebo končí na území onoho vnitrozemského státu a která zahrnuje námořní dopravu, jež přímo předchází takový průvoz nebo po něm následuje. Překládání, skladování, vyložení a znovunaložení a změna způsobu dopravy zboží, jakož i smontování, rozmontování nebo znovusmontování strojního zařízení a rozměrného zboží nevyloučí průvoz zboží z definice „tranzitní doprava“ za předpokladu, že jakákoliv taková operace bude podniknuta pouze za účelem usnadnění dopravy. Žádné ustanovení tohoto odstavce nebude vykládáno tak, že ukládá kterémukoliv smluvnímu státu povinnost zřídit nebo povolit zřídit na jeho území stálá zařízení pro takové smontování, rozmontování nebo znovusmontování;
- c) pod pojmem „tranzitní stát“ se rozumí každý smluvní stát, ležící mezi vnitrozemským státem a mořem, ať má či nemá mořské pobřeží a přes jehož území prochází „tranzitní doprava“;
- d) pod pojmem „dopravní prostředky“ se rozumí:
 - i) veškerý železniční park, námořní a říční plavidla a veškerá silniční vozidla;
 - ii) když to vyžaduje místní situace, nosiči a tažná zvířata;
 - iii) jestliže se na tom dohodnou příslušné smluvní státy, jiné dopravní prostředky, jakož i potrubí a plynovody;jestliže jsou používány pro tranzitní dopravu podle znění tohoto článku.

Článek 2**Svoboda tranzitu**

1. Svoboda tranzitu je zajištěna podle ustanovení této Úmluvy pro tranzitní dopravu a dopravní

prostředky. S výhradou jiných ustanovení této Úmluvy, opatření přijatá smluvními státy pro řízení a provádění dopravy přes jejich území budou usnadňovat tranzitní dopravu na obvyklých cestách vzájemně přijatelných pro tranzitní dopravu pro příslušné smluvní státy. V souladu s ustanoveními této Úmluvy nebude činen rozdíl pokud jde o místo původu, výjezdu, vstupu a výstupu nebo určení zboží ani pokud jde o jakékoliv okolnosti, týkající se vlastnictví zboží nebo vlastnictví, místa registrace nebo vlajky lodí, silničních vozidel nebo jiných použitých dopravních prostředků.

2. Pravidla pro používání dopravních prostředků, které budou projíždět částí nebo celým územím jiného smluvního státu, budou stanovena vzájemnou dohodou příslušných smluvních států, přičemž bude vzat zřetel na mnohostranné mezinárodní úmluvy, ke kterým tyto státy přistoupily.

3. Každý smluvní stát v souladu se svými zákony, předpisy a nařízeními povolí průjezd svým územím nebo přístup na své území osobám, jejichž cesta je nutná pro tranzitní dopravu.

4. Smluvní státy povolí průjezd svými teritoriálními vodami podle zásad mezinárodního práva zvykového nebo podle ustanovení příslušných mezinárodních úmluv, jakož i podle svých vnitrostátních předpisů.

Článek 3**Cla a zvláštní tranzitní poplatky**

Tranzitní doprava nepodléhá na území tranzitního státu cłům, nebo jakékoliv jiné dani či poplatku, který je vybírán z dovozu nebo vývozu, ani zvláštnímu poplatku v souvislosti s tranzitem. Lze však vybírat u této tranzitní dopravy poplatky určené výlučně k úhradě výloh za dozor a správních výloh, vzniklých tímto tranzitem. Sazba veškerých takových poplatků musí odpovídat co nejvíce výlohám, jež mají krýt a s výhradou této podmínky tyto poplatky musí být ukládány jen za podmínek rovnosti, stanovených v článku 2 odst. 1.

Článek 4**Dopravní prostředky a tarify**

1. Smluvní státy se zavazují poskytovat podle svých možností v místech vstupu a výstupu a jestliže je to žádáno, v místech překládky, odpovídající dopravní prostředky a manipulační zařízení tak, aby tranzitní doprava probíhala bez neodůvodněného zdržení.

2. Smluvní státy se zavazují stanovit pro tranzitní dopravu za užívání zařízení, provozovaných nebo spravovaných státem, tarify nebo poplatky tak, aby se zřetelem na podmínky dopravy a na obchodní konkurenci byly spravedlivé, a to jak co do výše, tak i způsobu použití. Tyto tarify nebo poplatky budou stanoveny tak, aby usnadňovaly co nejvíce tranzitní dopravu a nebyly vyšší než tarify nebo poplatky, stanovené smluvními státy pro dopravu zboží přes jejich území ze země s přístupem k moři. Ustanovení tohoto odstavce se vztahují také

na sazby a poplatky, požadované při tranzitní dopravě za používání zařízení, provozovaných nebo spravovaných podniky nebo jednotlivci v těch případech, kdy sazby nebo poplatky jsou stanoveny nebo kontrolovány smluvním státem. Pod pojmem „zařízení“ rozumí se v tomto odstavci dopravní prostředky, přístavní zařízení a dopravní cesty, za jejichž používání se vybírají daně nebo poplatky.

3. V případě, že by na vodních cestách používaných pro tranzit byly zřízeny monopolní vlečné služby, organizace těchto služeb musí být tak uspořádány, aby plavbě lodí nečinily obtíže.

4. Ustanovení tohoto článku budou používána za podmínek rovnosti, jak určeno v článku 2, odstavec 1.

Článek 5

Metody a dokumentace týkající se cel, dopravy atd.

1. Smluvní státy se zavazují používat takových správních a celních opatření, která umožní svobodnou, nepřerušovanou a plynulou tranzitní dopravu. Bude-li to nutné, zahájí jednání, aby se dohodly o opatřeních zajišťujících a zjednodušujících tento tranzit.

2. Smluvní státy se zavazují používat zjednodušené dokumentace a urychleného postupu při celním, dopravním a jiném administrativním řízení, týkajícím se tranzitní dopravy pro celou tranzitní cestu na svém území, včetně překládání, skladování, vyložení a znovunaložení a změny způsobu dopravy, pokud k nim během takové cesty dojde.

Článek 6

Uskladnění tranzitního zboží

1. Podmínky uskladnění tranzitního zboží v místech vstupu, výstupu a nácestných místech v tranzitních státech, mohou být stanoveny dohodami, mezi příslušnými státy. Tranzitní státy poskytnou alespoň tak výhodné podmínky uskladnění jako poskytují zboží vyváženému nebo dováženému jejich vlastní zemí.

2. Sazby a poplatky budou určeny podle článku 4.

Článek 7

Zdržení nebo potíže při tranzitní dopravě

1. S výjimkou případů vyšší moci podniknou smluvní státy veškerá opatření, aby zabránily zdržení nebo omezení tranzitní dopravy.

2. Došlo-li by ke zdržení nebo jiným potížím v tranzitní dopravě, příslušné úřady tranzitního státu nebo států a vnitrozemského státu budou spolupracovat při jejich rychlém odstranění.

Článek 8

Svobodná pásma a jiné celní úlevy

Za účelem usnadnění tranzitní dopravy bude možno zřídit svobodná pásma nebo jiné celní úlevy

ve vstupních a výstupních přístavech v tranzitních státech na základě dohody mezi těmito státy a vnitrozemskými státy.

Výhody této povahy mohou být také poskytnuty ve prospěch vnitrozemských států v jiných tranzitních státech, které nemají mořské pobřeží nebo námořní přístavy.

Článek 9

Poskytnutí větších výhod

Tato Úmluva neznamená v žádném případě odnětí větších výhod pro tranzit než jsou ty, které z ní vyplývají a jež byly poskytnuty za podmínek slučitelných s jejími zásadami a dohodnuty mezi smluvními státy nebo udělené jedním z nich. Úmluva rovněž nikterak státům nezakazuje poskytovat v budoucnosti podobné větší výhody.

Článek 10

Vztah k doložce nejvyšších výhod

1. Smluvní státy se shodují v tom, že výhody a zvláštní práva udělená touto Úmluvou vnitrozemským státům s ohledem na jejich zvláštní zeměpisnou polohu jsou vyňata z účinnosti doložky nejvyšších výhod. Vnitrozemský stát, který nepřistoupil k této Úmluvě, může žádat výhody a zvláštní práva, udělená vnitrozemským státům podle této Úmluvy, jen na základě doložky nejvyšších výhod, obsažené ve smlouvě mezi takovým vnitrozemským státem a smluvním státem, poskytujícím taková zvláštní práva a výhody.

2. Jestliže smluvní stát poskytne vnitrozemskému státu výhody nebo zvláštní práva větší než ta, která předvídá tato Úmluva, tyto výhody nebo zvláštní práva mohou omezit na tento vnitrozemský stát, ledaže neposkytnutí těchto výhod nebo zvláštních práv jinému vnitrozemskému státu by bylo v rozporu s doložkou nejvyšších výhod, sjednanou ve smlouvě mezi tímto jiným vnitrozemským státem a smluvním státem, poskytujícím tyto výhody nebo zvláštní práva.

Článek 11

Výjimky z Úmluvy z důvodů veřejného zdraví, bezpečnosti a ochrany duševního vlastnictví

1. Žádný ze smluvních států není touto Úmluvou vázán, aby povolil průjezd osobám, jímž vstup na jeho území je zakázán, nebo průvoz zboží takového druhu, jehož dovoz je zakázán, ať z důvodů morálních, z důvodů zdraví nebo bezpečnosti, nebo jako preventivní opatření proti nemocem zvířat nebo rostlin nebo nákaze.

2. Každý smluvní stát má právo učinit předběžná a nutná opatření, aby se ujistil, že osoby a zboží, zvláště zboží podléhající monopolu, jsou skutečně v tranzitu, a že dopravní prostředky jsou skutečně používány pro přepravu takového zboží, jakož i chránit bezpečnost dopravních cest a prostředků.

3. Tato Úmluva se nedotýká nikterak opatření, která smluvní stát může pokládat za potřebná podle ustanovení všeobecné mezinárodní úmluvy, ať celosvětového nebo regionálního charakteru, jejíž je stranou, ať taková úmluva již byla uzavřena v době uzavření této Úmluvy nebo ať bude uzavřena později, pokud se taková ustanovení týkají:

- a) vývozu, dovozu nebo průvozu určitého druhu zboží, jako jsou narkotika, jiné nebezpečné drogy nebo zbraně; nebo
- b) ochrany průmyslového, literárního a uměleckého vlastnictví nebo ochrany obchodního jména, údajů o provenienci zboží nebo označení jeho původu a potlačování nekalé soutěže.

4. Tato Úmluva nikterak nebrání kterémukoliv smluvnímu státu, aby podnikl jakákoliv nutná opatření na ochranu svých životních zájmů, týkajících se jeho bezpečnosti.

Článek 12

Výjimky v případě mimořádného stavu

Výjimečně, a na dobu co nejkratší mohou být učiněna všeobecná nebo zvláštní opatření, odchylovající se od ustanovení této Úmluvy, k nimž by smluvní stát byl nucen přistoupit v případě mimořádného stavu ohrožujícího jeho politickou existenci nebo bezpečnost, přičemž zásadu svobody tranzitu je třeba vždy zachovat v této době v největší možné míře.

Článek 13

Aplikace Úmluvy v době války

Tato Úmluva nestanoví práva a povinnosti válčících a neutrálních stran v době války. Nicméně Úmluva zůstane v platnosti v době války, pokud bude slučitelná s jejich právy a povinnostmi.

Článek 14

Závazky podle Úmluvy a práva a povinnosti členů Organizace spojených národů

Tato Úmluva neukládá žádnému ze smluvních států jakýkoliv závazek, který by byl v rozporu s jeho právy a povinnostmi jako člena Organizace spojených národů.

Článek 15

Reciprocita

Ustanovení této Úmluvy budou prováděna na základě reciprocity.

Článek 16

Řešení sporů

1. Jakýkoliv spor, který by vznikl o výkladu nebo provádění ustanovení této Úmluvy a který by nemohl být vyřešen jednáním nebo jinými smírnými prostředky v době devíti měsíců, bude na žádost kterékoliv ze stran předložen rozhodčímu řízení.

Rozhodčí komise bude složena ze tří členů. Každá strana ve sporu bude jmenovat jednoho člena komise, zatímco třetí člen komise, který bude předsedou, bude vybrán společnou dohodou mezi stranami. Jestliže se strany neshodnou na jmenování třetího člena v období tří měsíců, bude tento člen jmenován prezidentem Mezinárodního soudního dvora. V případě, že kterákoliv strana neprovede jmenování v období tří měsíců, provede nutné či nutná jmenování prezident Mezinárodního soudního dvora.

2. Rozhodčí komise rozhodne o otázkách, jež jí budou předloženy, prostou většinou a její rozhodnutí budou pro strany závazná.

3. Rozhodčí komise nebo jiné mezinárodní orgány pověřené vyřešením sporů podle této Úmluvy budou prostřednictvím generálního tajemníka Organizace spojených národů informovat ostatní smluvní státy o existenci a povaze sporů a podmínkách jejich řešení.

Článek 17

Podpis

Tato Úmluva bude do 31. prosince 1965 otevřena k podpisu všem státům, které jsou členy Organizace spojených národů nebo některé odborné organizace, nebo státům, jež jsou členy Statutu Mezinárodního soudního dvora a každému jinému státu, který bude vyzván Valným shromážděním Organizace spojených národů, aby se stal smluvní stranou této Úmluvy.

Článek 18

Ratifikace

Tato Úmluva podléhá ratifikaci. Ratifikační listiny budou uloženy u generálního tajemníka Organizace spojených národů.

Článek 19

Přístup

Tato Úmluva bude otevřena k přístupu kterékoliv státu, který náleží do některé ze čtyř kategorií uvedených v článku 17. Listiny o přístupu budou uloženy u generálního tajemníka Organizace spojených národů.

Článek 20

Vstup v platnost

1. Tato Úmluva vstoupí v platnost třicátého dne po dni uložení ratifikačních listin nebo listin o přístupu nejméně dvou vnitrozemských států a dvou tranzitních přímořských států.

2. Pro každý stát, který ratifikuje Úmluvu nebo k ní přistoupí po uložení ratifikačních listin nebo listin o přístupu, nutných pro vstup v platnost této Úmluvy v souladu s odstavcem 1 tohoto článku, vstoupí Úmluva v platnost třicátého dne poté, kdy tento stát uloží svou ratifikační listinu nebo listinu o přístupu.

Článek 21**Revize**

Na žádost jedné třetiny smluvních států a se souhlasem většiny smluvních států svolá generální tajemník Organizace spojených národů konferenci za účelem revize Úmluvy.

Článek 22**Oznamovací povinnost generálního tajemníka**

Generální tajemník Organizace spojených národů uvědomí všechny státy náležející do některé ze čtyř kategorií uvedených v článku 17:

- a) o podpisech této Úmluvy a o uložení ratifikačních listin nebo listin o přístupu podle článků 17, 18 a 19;
- b) o dni, kdy tato Úmluva vstoupí v platnost

podle článku 20;

- c) o žádostech o revizi podle článku 21.

Článek 23**Autentické znění**

Originál této Úmluvy, jejíž anglické, čínské, francouzské, ruské a španělské znění mají stejnou platnost, bude uložen u generálního tajemníka Organizace spojených národů, který zašle její ověřené opisy všem státům náležejícím do některé ze čtyř kategorií uvedených v článku 17.

Na důkaz čehož podepsaní zmocněnci, byvše řádně k tomu zmocnění svými vládami, tuto Úmluvu podepsali.

Dáno v sídle Organizace spojených národů, New York, dne 8. července 1965.

17

VYHLÁŠKA

ministerstva zemědělství a výživy České socialistické republiky

ze dne 11. března 1969,

kteřou se mění a doplňuje vyhláška č. 30/1966 Sb., o odprodeji některých zemědělských výrobků pracovníkům státních statků a ostatních státních organizací se zemědělskou výrobou

Ministerstvo zemědělství a výživy České socialistické republiky s přihlédnutím k čl. 9 ústavního zákona č. 143/1968 Sb., o československé federaci a v dohodě se zúčastněnými ministerstvy a Ústřední radou odborů stanoví podle § 35 vyhlášky Státní mzdové komise č. 91/1965 Sb., o odměňování práce v nové soustavě plánovitého řízení národního hospodářství a podle § 18 zákona č. 66/1961 Sb., o veterinární péči:

Článek I

Vyhláška ministerstva zemědělství a lesního hospodářství č. 30/1966 Sb., o odprodeji některých zemědělských výrobků pracovníkům státních statků

a ostatních státních organizací se zemědělskou výrobou, se mění a doplňuje takto:

Ustanovení § 5 zní:

„Státní statky mohou svým pracovníkům, kteří s ohledem na hygienické a veterinární předpisy, popřípadě z jiných vážných důvodů nemohou chovat prase, odprodat místo selete, obilnin a brambor v kalendářním roce po jednom vykrmeném praseti v maximální živé váze 150 kg. Toto prase nesmí pracovník dále chovat a musí zajistit neprodleně jeho porážku podle zvláštních předpisů.“}

Článek II

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Náměstek ministra:

Ing. Kord v. r.

* J Zejměna vyhláška č. 156/1968 Sb., o veterinárním vyšetření domácích porážek některých jatečných zvířat.

18

VYHLÁŠKA

Českého úřadu bezpečnosti práce

ze dne 6. března 1969

o zřízení inspektorátů bezpečnosti práce

Český úřad bezpečnosti práce stanoví podle § 2 odst. 3 a § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 174/1968 Sb., o státním odborném dozoru nad bezpečností práce:

§ 1

Zřizují se tyto inspektoráty bezpečnosti práce a stanoví sídla a obvody jejich působnosti:

1. Inspektorát bezpečnosti práce pro hlavní město Prahu se sídlem v Praze, obvod jeho působnosti se kryje s obvodem působnosti Národního výboru hlavního města Prahy;
2. Inspektorát bezpečnosti práce pro město Brno se sídlem v Brně; obvod jeho působnosti se kryje s obvodem působnosti Národního výboru města Brna;
3. Inspektorát bezpečnosti práce pro Středočeský kraj se sídlem v Praze, obvod jeho působnosti se kryje s obvodem působnosti Středočeského krajského národního výboru;
4. Inspektorát bezpečnosti práce v Českých Budějovicích; obvod jeho působnosti se kryje s obvodem působnosti Jihočeského krajského národního výboru;

5. Inspektorát bezpečnosti práce v Plzni; obvod jeho působnosti se kryje s obvodem působnosti Západočeského krajského národního výboru;
6. Inspektorát bezpečnosti práce v Ústí nad Labem; obvod jeho působnosti se kryje s obvodem působnosti Severočeského krajského národního výboru;
7. Inspektorát bezpečnosti práce v Hradci Králové; obvod jeho působnosti se kryje s obvodem působnosti Východočeského krajského národního výboru;
8. Inspektorát bezpečnosti práce pro Jihomoravský kraj se sídlem v Brně; obvod jeho působnosti se kryje s obvodem působnosti Jihomoravského krajského národního výboru;
9. Inspektorát bezpečnosti práce v Ostravě; obvod jeho působnosti se kryje s obvodem působnosti Severomoravského krajského národního výboru.

§ 2

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 15. března 1969.

Předseda:

Ing. Šmok v. r.